

fales i ministeriets brev, passer imidlertid dårligt sammen.

Svar (17/2 98)

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen): Folkeskoleloven angiver ingen nærmere definition af begreberne lejrskoler og skolerejser mv. Begreberne er derfor ofte blevet anvendt i flæng. Med brevet af 19. januar 1998 har Folkeskoleafdelingen anbefalet en definition med henblik på at tydeliggøre den indholdsmæssige forskel på de forskellige aktiviteter.

Som det fremgår af Ombudsmandens redegørelse, har ministeriet også tidligere givet udtryk for den opfattelse, at der ikke kan opkræves betaling for folkeskoleelevers deltagelse i skolearrangementer, der ikke er frivillige for eleverne. Hvis rejserne må betragtes som et led i den almindelige undervisning, ikke blot som et alternativ til denne, og det derfor ligger som en forudsætning, at eleverne deltager, må der ikke stilles krav om, at forældrene betaler.

Denne hidtidige fortolkningspraksis fremgår af Folkeskoleafdelingens brev af 19. januar 1998.

Det tilføjes, at Undervisningsministeriet arbejder på et udkast til lovforslag, der skal sikre, at retstilstanden på området er klar.

Spm. nr. S 1322

Til sundhedsministeren (3/2 98) af:

Bruno Jerup (EL):

»Vil ministeren oplyse, hvilke regler der gælder for overlægers brug af sygehusenes fysiske faciliteter og offentlig ansat arbejdskraft som f.eks. lægesekretærer, og hvilket omfang denne form for privat virksomhed med offentlig støtte har?«

Begrundelse

Der eksisterer tilsyneladende præcedens for, at overlæger ved de offentlige sygehuse driver privat speciallægepraksis fra sygehuset. Dette indeholder mange problemflader. Det er interessant, om den private praktisering har negativ

indvirkning på den arbejdsmængde, overlægerne leverer i deres hovederhverv, og om beslaglæggelsen af hospitalets faciliteter som f.eks. undersøgelseslokaler, laboratorier og sekretærhjælp forringer servicen eller forlænger ventetiderne for hospitalets patienter. Endelig er der hele spørgsmålet om forvridding af konkurrenceforholdene og eventuel beskatning af værdien af offentlig tilskud til privat virksomhed.

Svar (17/2 98)

Sundhedsministeren (Birte Weiss):

Mellem Foreningen af Speciallæger og Amtsrådsforeningen er der en aftalemæssig ret til at drive speciallægepraksis ved sygehusene, der gælder for tjenestemandsansatte overlæger, der er ansat før den 1. januar 1996. En tilsvarende ret gælder for en del af de overlæger i Hovedstadens Sygehusfællesskab, der var ansat før sygehusfællesskabets oprettelse. Det indebærer, at kun overlæger der var ansat før dannelsen af sygehusfællesskabet, har denne ret.

For disse overlæger er det aftalt, at den enkelte overlæge har ret til at holde privat konsultation på sygehuset 3 gange ugentligt, forudsat at konsultationen tidligst begynder kl. 15, og at modtagelsestiden højst er en time pr. gang.

Amterne fastsætter vilkårene for overlægernes anvendelse af lokaler, udstyr og apparatur. Også betalingen herfor aftales lokalt. Det er derfor op til amterne eventuelt at justere den takst, som i dag opkræves overlægerne, for anvendelse af sygehusene til speciallægepraksis.

Amtsrådsforeningen gennemførte i 1993 en undersøgelse af overlægers bibeskæftigelse. Denne undersøgelse viste, at overlægernes brug af retten til at drive privat praksis på sygehusene var begrænset. I 1993 havde ca. 1700 overlæger retten til at drive praksis på sygehuset, og kun 278 benyttede sig af retten. Der var primært tale om overlæger mellem 55 og 68 år, og for en stor dels vedkommende udgjorde konsultationernes omfang mindre end 3 timer pr. uge.

Ingen overlæger, der i dag ansættes, har en aftalemæssig ret til at drive privat konsultation på offentlige sygehuse.